

מֵאֵי*

כתיבה ובימוי הלל מיטלפונקט; מוזיקה יוסי מר-חיים ואהוד בנאי; עיבודים והפקה מוזיקלית שפי יוסי אלפנט; משתתפים מוזי כהן, אהוד בנאי, אריה מוסקונה, שפי יוסי אלפנט, גיל סמטנה, ז'אן ז'ק גולדברג; הפקה "המון תקליטים", מיכאל תפוח ואתי אנטה, נסים ציון, צוותא, 1987.

טוב טוב | בוקר יום ראשון | עומדת בחלון | אתה רץ אל המפעל. | באה לפזנון | ויקטור שמש עצבני | איפה שמת את החרדל. | ויויאן מספרת | שב"דאלאס" קונפקציה | הג'ינסים באים מג'נין. | נהגים באים | האוויר מריח | קפה, חביתות ובמין... || מוצאי שבת | ויויאן בוכה לי | הרצל מבואס. | אתה ואני וכולנו | יוצאים מהבית | יש פוליקר במתנ"ס. | אחר כך כולנו | רואים טלוויזיה: | איפה יורם ארידור? | ליוסף אילוז | כואבת הרגל, | אכל אותה על הבופור | אכל אותה על הבופור. || מזג האוויר הוא טוב טוב | ואני מרגישה שטוב טוב, | האספלט נוצץ בשמש | גם אנחנו על המפה | אוהבת אותך, באמת, אוהבת, | כמה שאני אוהבת אותך... || חדר המדרגות | בשיכון מסריח | משתן וליזול, | ואתה לוחש | לי בתוך האוזן | את מה שלחשפת אתמול. | באמצע החיבוק | שכן שוטר מגיע – | ממילא כבר זמן לישון, | בִּפְרֵחַ דבש אולי | ניסע לאילת | ואם לא, | זה לא אסון, | ואם לא זה לא אסון. || מזג האוויר הוא טוב, טוב, | ואני מרגישה שטוב, טוב | האספלט נוצץ בשמש | גם אנחנו על המפה, | אוהבת אותך באמת, אוהבת...

החתונה | עיירה בדרום, יום שלישי בערב | פעמיים כי טוב, במתנ"ס מתחתונים | הסמל נסים מלכה, חייל מילואים, | ומאמי, בתם של השכנים. || עננים של גשם ושל מלחמה | שטים מעל מפעל הטקסטיל הנטוש. | לזוג הצעיר יש תקווה ויש אהבה – | לכלה אין מקצוע, לחתן אין גרוש. || אני אמושיך במזנון תחנת הדלק | תמשיך עוד שנה במפעל, אחר כך נחשוב. | הזמן לא דוחק, החיים לפנינו – | ובערב שלישי נֶאָמֵר, פעמיים כי טוב, | פעמיים כי טוב. || בחצות השמחה נגמרת, הקרואים אוספים | שאריות פרחים ואוכל ליום המחר | החתן מחליף למדים, הוא שב אל הגדוד | הכלה לבית הוריה. בדרום עוד יום עבר. || עננים של גשם ושל מלחמה...

הבשורה | כאן, זו הכתובת. מי בדלת? | שתיים בלילה, | תנו לישון. | טנדר צבאי בפתח הבית, | תנו לרופא | לגשת ראשון. | לא, הוא לא מת, הוא שֶׁתָּק, | מסבירים לה, | הנפש, הגוף והראש. | בעוד יממה היא תקלוט, | מזדיקים לה. | הטנדר עוזב בשלוש. | עיניה כבויות, | אין איש בחדר, | אולי כשתקום | יבשרו לה: טעות. | הילדה הפלה | בשנתה נמלטת | מקץ הילדות. | מאמי, החייל שלך צמח | החופה היא קצרה, הנצח הוא נצח.

אתה שקראוך אלוהים | אתה שקראוך אלוהים | שעשית שלום בשמיך | לו רק עשית שלום גם בנפשי, | אתה שקראוך אלוהים.

הנחמה | העושה שלום במרומיו | כמו כרטיסי לוטו או בידי, | לכל אחד הגורל רשום בשמים | ויש לו צורה של כוכב. | הכוכב שלך, מאמי, עצוב | וחולה ודפוק כמו השכונה. | מצד שני, אולי צודק כבוד הרב, | ויש פה איזו כוונה.

הרב | אולי זה טוב שבעלך אילם, | לפחות הוא לא יצעק עלייך. | פעמיים כי טוב השיתוק, | הוא לא ירים את ידו עלייך. | השטן רק יודע איזה בעל היה יוצא לך בגורל אחר: | בעל נרקומן חנאי ופושע | ומשוגע וחצי קריזוונר. | הכל מאלוהים, מאמי בְּנָתִי, | ומעשי ידיו מי ינחשם? | כמו לאיוב, הוא עושה לך נסיון, | מי ידע את כוונות אדושים?

אתה שקראוך אלוהים / **הנחמה** | הכוכב שלך, מאמי, עצוב | אתה שקראוך אלוהים | וחולה ודפוק כמו השכונה, | שעשית שלום בשמך, | מצד שני, אולי צודק כבוד הרב, | לו רק עשית שלום גם בנפשי, | ויש פה איזו כוונה.

מאמי עוזבת | משאית עוצרת, הרדיו פתוח | מבזק חדשות באולפן. | וכנסים לקבינה, הדלת נסגרת, | סע לתל-אביב, לנהג אני אומרת, | אני בחור הזה יותר לא נשארתי. | מאמי נוסעת, | מאמי בורחת מכאן. || בעל שלי, ילד שלי, | יש פס צהוב בצד הדרך – | האם אתה רואה? | ברדיו שירים | ודיבורים אל תוך הלילה | האם אתה בוכה? || כף ירך בכף ידי – | האם אתה מרגיש? | השמים שחורים מעלינו, | שחור גם צבע הכביש. | עמודי חשמל בצדי הדרך | ירה נגלה פה ושם. | משאית בכיוון ההפוך מהבהבת, || אתה לידי אסוף כציפור, | אני לידך כבר לא כואבת. | לא ישיגונו | לא ישיגונו לעולם. || בעל שלי, ילד שלי, | אור ניאון, סטייקיה נידחת, | האם אתה רעב? | שעה על הכביש, | דחוסים שלושתנו בקבינה – | האם גופך כואב? | גשם ניתך מעלינו – | האם אתה מקשיב? | האם אתה פוחד? | כן, אני פוחדת | בכביש הנכנס לתל-אביב.

הפאב | הפאב הזה הוא גוטה־גוטה, | הפאב הזה הטופ של תל-אביב, | ובאים אליו מבתים, חולון, | אור יהודה, רמת-גן ומסביב. || פה שותים מהתקשורת, | הבהמה והספורט, | כל אחד מרביץ בערב | ארבע דרינקים לפחות. || את תרוצי, את תגיש, | השעות פה לא קבועות, | תוך שבוע את תשפריצי | דם ויזע ודמעות. || הם יפליצו, הם יקיאו, | ישתינו לך אל המחשוף, | בחיך תרדי על ארבע | את ההרא לאסוף. || יקראו לך פוסית מעצבנת, | מלוכלכת ומוצצת, מזדיינת. | פה זה אשכרה גברים, | גוטה־גוטה, סתלבט, חברים. || ותכניסי לך לראש, ובפטיש: | על כל אחת בפאב | יש עשר על הכביש. || וכשתפסיקי להרגיש שְׁ – | יש לך חוץ ויש לך פנים, | אז תדעי שוֹלֵקָאם, מותק, | את עכשיו בעניינים, || לא שונה או מיוחדת | בין האֵלָה מסביב. | תרנגולת מחורבנת | שנפלה על תל-אביב.

האונס | מאמי יא מאמי | תפתחי את הרגליים | לשבעה מדוכאים, | שבעה פלסטיניים. || עשרים שנות כיבוש, | יותר לא נמתין. | בזיקפה ובזרע | נגאל את פלסטין. || הקשיבו עוד רגע לפני שאתם | מורידים את המכנסים. | ישמעאל ויצחק אחים היו, | ואב לנו אחד – בשמים. | והלידו אתכם במחנה

פליטים, | חם בקיץ, בחורף קר. | הולידו אותי בעיירת פיתוח, | נולדנו אותו הדבר. || כמו פועל ערבי ניצלו אותי | בתחנת הדלק מעבר לדלפק. | אתם התבאסתם, אני התבאסתי, | אין אחד שלא נדפק. || מאמי יא מאמי, | סיפורך העצוב | הכניס דכאון ללבנו. | רק שאין ברירה, | נחושים אנחנו: | הלילה נאל את כבודנו. || גירשת את ילדינו | בשם הדמוגרפיה, | גזלת את שדותינו | בשם הגיאוגרפיה. | סגרת את בתי הספר | בשם הפדגוגיה, | קראת לנו נאצים וג'וקים | מתוך דמגוגיה. | נדפוק אותך יא מאמי | מתוך אידיאולוגיה. || מאמי יא מאמי תפתחי את הרגליים... || הקשיבו עוד רגע | לפני שאתם | מורידים את המכנסיים, | ישמעאל ויצחק אחים היו, | ואב לנו אחד – בשמים. || לא ידי הילדה שלי | גירשו את ילדיכם, | לא הפה שלי שהיה חתום | אמר ג'וקים עליכם. | לא הרגליים העייפות שלי | צעדו בחברון ובשכם, | ולא בעלי בכיסא הגלגלים | הוא הסיוט הציוני שלכם. || מאמי יא מאמי, | נדפוק כי נדפקנו, | השליטים שלך | הם הטרגדיה שלנו. | העם הפלסטיני | שואף לחופשי, | אל תקחי את האונס באופן אישי. | עשרים שנות כיבוש, | יותר לא נמתין, | בזיקפה ובזרע נגאל את פלסטין.

התולעים | קראו לנו אויבי הדמוקרטיה | וגענים מטורפים ותולעים, ומה לא? | אבל ידוע שכל עם | בעל יצר קיום – | זקוק מאוד לתולעים שלו. || אה כן, אתם זקוקים לתולעים | כי הערכים שלכם הפכו לאזיקים | ואתם מסורסים מרוב מוסר | ומתלבטים בין האסור והמותר – | אז שבו בשקט, | ותנו לתולעים לעבוד. | שבו בשקט, | תנו לתולעים לעבוד. || הערבים גוזלים מכם את מקומות העבודה, | הם פה, הם שם, בכל מקום, | וכבר קשה לכם לחיות. | הם מסיריחים, | הם מתרבים כמו שפנים, | הם מזריעים | לכם ולנו את הילדות, | את כל האחיות, | את האמהות! || אז שבו בשקט, | תנו לתולעים לעבוד. | שבו בשקט, | תנו לתולעים לעבוד. || אָרגו נגדנו עצומות, | לנו זה לא אכפת. | חוקקו נגדנו כל מיני חוקים, | לנו זה לא אכפת. | השמצות על כוס קפה – | ימי עיון לתלמידים – | לנו זה לא אכפת. | אבל... | אם אתם רוצים לחיות, | אם אתם רוצים לחיות, | אם אתם רוצים לחיות, | אם אתם רוצים לחיות – | שבו בשקט, | ותנו לתולעים לעבוד!

הצמח | לו יכולתי לראות, | לו יכולתי לנוע, | לו יכולתי לדבר, | עזבי אותי כאן, | ושובי הביתה – | הייתי אומר לך, | הייתי אומר. || דַּנְת אותי לרצות, | לקוות, לאהוב, | דנת אותי לחיים. | דנתי אותך | להיות לי כלה | בחופת מתים. || עיר זרה, | צל רודף אותנו, | אין לנו גואל. | את מְמַלֶּטֶת אותי. | אבל אני הרודף, | אני הצל. || היפרדי ממני, מאמי, | עצמי את עיני, | קברי אותי מחוץ ללבך. | מחקי אותי | מתוך גופך | ומתוך זכרונוך. || לו יכולתי לראות, | לו יכולתי לנוע, | לו יכולתי לדבר, | עזבי את הכל | ושובי הביתה – | הייתי אומר לך, | הייתי אומר.

בתי קלאסה | אם אתה בסוף הדרך, | בן שמונים ואף יותר, | מחובר אל הקטטר – | כל הלילה מקטר; || הנשימה שלך שורקת | כמו קטר לפני אסון, | הסקלרוזה משתוללת, | כל הגוף בפרקינסון. || הרופאים ויתרו עליך | לטובת האדמה, | ואתה שואל את עצמך: | לחיות? בשביל מי ובשביל מה? || בוא אל הבורדל של בתי קלאסה, | בוא אל טעם החיים. | תקבל אצלי תה וסימפתייה,

ולדיאן ואסיל... ונשים נשים נשים, ולדיאן ואסיל ונשים. || קח את לולה ממטולה, | את אליקי מאשדוד, | את סימונה מדימונה | ופזית מעיר-חרוד. || את קריסטינה משיקגו, | את סמירה מחברון, | ואת טינה טרנרובסקי, | הוונה מכפר עציון. || בעניין הקליינטורה: | בתיה קלאסה, זו אני! | אצלי דופקים ההזז אנד הזז | של המפעל הציוני. || אנשי ציבור וגנרלים, | ושרים לשעבר, | אנשים טובים עם קרדיט | בחקלאות ובמסחר. || רוויזיוניסטים... | אופטימליסטים... | וקומוניסטים... | ומינימליסטים... || אין אצלי אפליה | בין סקלרוזה לסקלרוזה, | פרינציפלים ופוליטיקה | ממילא הם רק פוזה. || קח את לולה ממטולה... || בסלון של בתיה קלאסה | כולם חברים עם כולם, | כי מתחת לגטקס - | כולנו בני אדם!

פרופסור קופמאשין | אל תביט בי במבט אידיוטי, | בוא אל מכונת הידע ההיפנוטי, | את מה שאלוהים אצלך לא הספיק | פרופסור ברונו קופמאשין ינפיק. || ראש לאסטרטגיה, | ראש לאמנות, | ראש לממשלה, | וראש לבנקאות. || ראש שבביל פרופסור, | ראש של מתאבק, | ראש מלא שפינוזה, | וראש מלא בדרעק. || ראש לתענית | וראש לרבנות, | יש לי ראש ראש חג... | וראש להרמוניה. || אני מושיב את הפציינט, | אני תוקע את השטקר, | איזה ראש אתה רוצה? | אפשר לבחור. || עושה קצת טריקים בהיפנוזה, | ומכניס את הקסטה, | רוצה לתפוס ראש? תפוס! || אני לוחץ על הכפתור! | יש לי ראש מלא, | יש לי ראש חלול, | ראש בסטייל של קפקא, | ראש בסטייל רפול, || ראש יד ראשונה, | ראש מלא מגראס, | ראש לרוק אנד רול, | וראש פטור ממס. || ראש של פציפיסט, | ויש לי ראש לקילר, | ראש אחשוורוש, | וראש לאדולף היטלר! || אל תביט בי במבט אידיוטי...

מכונת הידע ההיפנוטי (מאמי מחוברת למכונה) | אני שהייתי בשדה | דחליל עיוור, | קורבן נפחד | לציפורי הטירוף, | רוצה להיוולד | שנית אבל אחרת, | רוצה ללמוד לעוף. || תָּכֵר אותי אל המכונה, | הזרם לי חשמל היפנוטי אל המות, | כוח לדעת, | וכוח להבין, | וכוח לאתר את מוקדי הכוח. || הַיָּן והדולר | מבנה האישיות | מדע ומוסר | ממסד ותת-ממסד || מודע ותת-מודע | מיתוס ואתוס | אסור ומותר. | תורת הצלילים | תורת הצורות | מלחמות חמות | מלחמות קרות... || פֶּט"מ ובלטה | איך הדג משתין | נזקי מלחמה | נזקי ניקוטין || דגם אדיפלי | אובייקט אנאלי | רצף אימפריאלי | פלופ קולוסאלי || מוטציות פסיכומטריות | הפרעות גנטיות | אינטרפרטציה ואגינאלית, | זיקפה פטאלית || עיוות מניפולטורי | תשתית אורבנית | דפורמציה מתוכננת | ישות אינטגרטיבית || נושאת מטוסים | נושאת מחלה | נושאת זרמים | וראשי ממשלה. || שיבה מאוחרת, | ביאה מאחור, | סקס אוראלי, | לפתוח - לסגור! || לשאת ולתת | לתת ולדרוש | לידות מהרחם | לידות מהראש. || אני שהייתי בשדה, | דחליל עיוור, | קורבן נפחד | לציפורי הטירוף, | נולדת שנית, | אבל אני אחרת - | למדתי לעוף.

מאמי סופר־סטאר | מאמי אוהבת | מאמי מבינה | מאמי מבקרת | מאמי אמינה | מאמי רותחת | מאמי מכסחת | מאמי רוצחת... | שלוש, שתיים, אחת... || תזוזות כוחות של שתי דיוויזיות שצולמה מהאוויר | תָּפֵר את האיזון בגבול הסורי. | סוד ידוע שהוחלט | בחמ"ל של המטכ"ל, | להלום בסוף

נובמבר | במיליציות של אמאל. || שעון החול אוזל, | אסור לחשוב לאט – | נעיף את לבנון קיבינימט! | נעיף את לבנון קיבינימט! || מאמי אוהבת... || הספר החדש שנדון בו השבוע | מונח פה לפני, צופה יקר. | רומן עם קָשָל סטרוקטורלי | מין תצלום מצב בנאלי | בעל סינדרום אדיפלי, | לא חורג מהנאלי. | ספר אינפנטילי, מעורר בחילה, | חסל אותנו, השמד אותנו וזרוק לאסלה. || שעון החול אוזל, הספר אין לו סוף – | קח את הספר ותשרוף! | קח את הספר ותשרוף! || מאמי אוהבת... || הוויסות הנייד שרק הוחל בו השבוע | ימוטט את מערכת המיסוי. | שכן הדולר והפרנק | תאוצה עומדים לצבור | בעוד ההון המתואם | אינו מצליח לעבור. || שעון החול אוזל, | עזוב את התפ"ס, | שים את כל הכסף בקרקס! | שים את כל הכסף בקרקס!

הקרקס של מאמי | בוא אל הקרקס הגדול של מאמי, | עזוב מה יהיה | עזוב מה יהיה | בוא אל הקרקס הגדול של מאמי | בוא אל הקסם | אל החוויה! || מהרו מהרו, לקרקס של מאמי, הדלתות ננעלות, הגיע הזמן! | לאחר אלפיים שנות | בעברית ובצבע – הקרקס של מאמי | כחול לבן! || אבדייט כלכלי | מניף את המדד, | מבליט בבגדיים | אינפלציה של גמד. || ננסים בכיפות | מרססים בשחור | שלגיה ליברלית | שרואים לה את החור. || בוא אל הקרקס... || שפן שמאלי | אחראי ואמין | נכנס למיטה | עם פרה מהימין. || שר בטחון מיל' | מחופש לפיל | שואב מהתחת | ממשלה בציוויל. || שב"כים מורשעי | חנינה ובכלל | בתרגילי חיסול | על מתנדבים מהקהל. || בוא אל הקרקס... || דוסים קברנים | מרחרחים טובעת, | מאשרים לה יהדות | על פי הטבעת. || יזמים וקבלנים | וכל היתר | קופצים ממגדל של | תשע מטר! || בוא אל הקרקס...

הכוח החדש | השמאל הוא טינופת, | השמאל הוא סרטן, | שזולל מן הגוף הלאומי | את החמצן, | מתפשט אל המוח | הורס בו כל תא, | ויונק ומוצץ, | הוא טפיל, הוא תלאה. || השמאל הוא קדאפי, | הוא חאפז אל-אסד, | סוכי כל העולם – | ביחד, ביחד! || מרגל בלי בושה | בשביל רוסייה וסין, | קטינות כל הלילה, | ביום הרואין! || הצטרפו אל מאמי, אל הכוח החדש! || הימין הוא פשיסטי, | צדקן פסיכופת, | מוסד של רובוטים, | רוצח פנאט... | בואו ניזכר | באלילי הימין: | מוסוליני ופרנקו | ואידי אמין! | חזון הימין | הוא מין גטו נעול, | פוגרומים כל הלילה, | בבוקר תגמול. || נכון שחוק הוא חוק, | אך המדינה לחוד, | אז תקע כדור בראש | לכל חשוד! || הצטרפו אל מאמי, אל הכוח החדש! || הדוס הוא מסריח, | טפיל גלותי, | אוגס בלי בושה | גם אותך, גם אותי. || שחורים – החוצה! | ממזרים – החוצה! | שפוכים וכרותים | ובני זונה – החוצה! || הוא ימי הביניים, | הוא שיילוק בע"מ, | את השטריימל שלו | הוא כופה על כולם! כשהוא דן בשמיטה | והוא דן במיטה | והוא דן בכשרות – | החזיר זה אתה! || הצטרפו אל מאמי, אל הכוח החדש! || קח מהשמאל | מה שטוב בשמאל: | מוסר יהודי, שוויוני לכל! | קח מהימין | מה שטוב בימין: | אגרון לאומי וצבא אמין! | קח מהדוסים | מה שיש להם: | כיבוד אב ואם ויראת השם! || הצטרפו אל מאמי, אל הכוח החדש!

לו יכולתי | לו יכולתי לראות, | לו יכולתי לנוע, | לו יכולתי לדבר, | עזבי את הכל, | ושובי הביתה, | הייתי אומר לך – | הייתי אומר. || מישהי צועקת

בלילה, ו מישוהו לובש מדים, ו המבשרים פושטים על העיר, ו מטוסים עולים ויורדים. ו זאת את שצעקת אז בלילה, ו ולך הזריקו את הסם המרדים, ו איך הפכת להיות כלבת מלחמה? ו מובילה אל השדות האדומים.

המלחמה ו קח את הקרויים שפויים ו וקח את המטורפים, ו קח זקנים וצעירים, ו קח מכויערים ויפים. ו ראשים קטנים וראשים גדולים, ו רק קח, קח, קח, ו את בני הטובים ו ואת בני הזונה, ו ואותי אל תשכח – ו רק קח, קח, קח. ו את העשירון העליון, ו את העשירון התחתון, ו את אלו שחיים רע ו ואת אלו שחיים נכון. ו קח אנשי רוח, קח אנשי אגרוף, ו רק קח, קח, קח. ו את אלה שבוכים ו ואלה שיורים, ו ואותי – אל תשכח – ו רק קח, קח, קח. ו הרוג אותנו, אָסוף אותנו, ו מה היה, מה יהיה, לא חשוב, ו כי עפר היינו, ו כל השנים – ו חלמנו אל עפר לשוב. ו רק קח, קח, קח. ו קח פולנים ורומנים, ו קח בולגרים ותימנים, ו את המכורים לטלוויזיה ו ואת המכורים לסמים, ו קח את יפי הנפש ו ואת חסרי הנשמה, ו בנקאים מסריחים ו ועובדי אדמה, ו ואותי אל תשכח. ו רק קח, קח, קח. ו קח את בני האדם שהיינו, ו קח ונשלח לך עוז, ו כי תפלים ועגומים חיינו ו ויפה המוות עד מאוד. ו קח אותנו אליך, ו תן לנו גולגולות ועצמות, ו ונעשה מלחמה בשמיך!

השדות האדומים ו מתוך המפעלים, ו מתוך המשרדים, ו מבין רגלי נשים, ו מבין הילדים, ו הצפירה תיקח אותנו ו לשדות האדומים. ו למלחמה יש רחם, ו אנחנו נולדים, ו בפחד יש חיים ו שלא ידענו לָפנים. ו גברים שוטים היינו, ו אבות ובעלים, ו הפכנו ציידים ו בשדות האדומים. ו היי הו, איך חלפו שנים, ו השבט חוזר אל השדות האדומים.

כל הנחלים ו כל הנחלים הולכים לים ו והים אינו מלא אותם, ו מחשבותינו היפות נולדו במלחמות, ו ובמלחמות סופן. ו מחשבותינו הפכו לחלומות, ו ונשים, נשים מילאו אותם, ו ועשינו משפחות, הבאנו ילדים, ו שבמלחמות סופם. ו או שהפכנו לחלומות ו ילדינו לא יראונו לעולם, ו הם יחלפו במדים על פנינו ו ואנו לא נראה אותם ו אנחנו שאַפְלנו באש ו וילדינו שבאש סופם, ו הן כולנו נחלים חרבים, ו רחוקים מאוד מן הים.

הזמן לא ירפא ו הזמן לא ירפא, ו הפצע לא יגליד, ו את מה שלא תצעק ו אף אחד לא יגיד. ו את מה שלא תצעק – ו אף אחד לא יגיד. ו היי הו, איך חלפו שנים, ו השבט חוזר אל השדות האדומים.